

tober, er Gælden afbetalt. Derfor henstillede jeg til den højtærede Finansminister, om der ikke kunde være nogen Mening i, at han frafaldt den juridisk fuldkommen berettigede Indkaldelse af det sidste Tillæg til Indkomstskatten, som Loven bemyndiger ham til. Den højtærede Finansminister svarede, at det vilde han ikke — jeg var ikke saa overmaade overrasket over Svaret —, for han trængte til disse Penge. Dertil vil jeg sige, at jeg troede, den højtærede Finansminister var bedre kørende, og jeg ved da heller ikke, hvortil han har sine kære Skattekammerbeviser, hvis han ikke kan bruge dem i Aarets Løb — han har dem jo kun i Aarets Løb. Endelig kan jeg ikke nægte, at 5 Mill. Kr. ikke synes mig en saa overvældende Sum for Finansministeren, for Kassen, i dette Øjeblik, hvor Indtægten drejer sig om 370 Mill. Kr., at der ikke var nogen Grund overfor Befolkningen, som jamrer over Skatterne, klager over, at de ikke nedsættes, til at gaa til en saadan Foranstaltning. Men det vil nu den højtærede Finansminister ikke, og saa er der ikke noget at gøre ved den Ting.

Dernæst kommer vi til Spørgsmaalet om Omsætningsafgiften paa Motorkøretøjer. Forholdet vil blive dette, at naar Laanet i Nationalbanken er afbetalt, er der, jeg kan ikke sige nøjagtig hvor meget, 7—8 Mill. Kr. tilbage. Den højtærede Finansminister glemte at oplyse, hvorledes han er kommet til det mærkelige Tal, jeg nævnte i Gaar: 13 774 773 Kr. som det, der skal afbetales næste Finansaar paa Gælden; naar han ikke kender Beløbet for indeværende Maaned, er det mærkeligt, at han kan opgive det saa nøjagtigt. Men hvis den højtærede Finansminister ikke vil svare derpaa, er det mig for Resten ogsaa ganske ligegyldigt — det er jo en Bagatel. Hvad Motoromsætningsafgiften angaar, vil jeg gerne bemærke, at den i sin Tid blev indført med et ganske bestemt Formaal for Øje, som nævnes i Lov om Omsætningsafgiften af 20. December 1924, § 23, hvori der staar, at Motorafgiften, som i Parentes bemærket er en overmaade byrdefuld Afgift paa et udmærket Samfærdselsmiddel, skal anvendes til Afdrag paa Statsgælden. Jeg synes, at der var god Grund for den højtærede Finansminister til at bruge Motorafgiften paa denne Maade og ikke bruge den til det, han nu vil bruge den til, nemlig til Styrkelse af Kassebeholdningen, thi det er jo det, som den højtærede Finansminister paastaar, han har faaet Valutaydelsen til. Jeg tillader mig overfor den højtærede Finansminister at paastaa, at Styrkelsen af Kassebeholdningen

er et Middel, som man den Gang mente, man maatte gaa til for ikke at forøge Inflationen og for at faa Seddelmængden ned. Nu siger den højtærede Finansminister imidlertid, at det, som er et Middel, er et Formaal, og det synes jeg er fuldkommen urigtigt. Det var derfor naturligt, om den højtærede Finansminister gav Afkald paa Omsætningsafgiften til det af ham ønskede Formaal og brugte den der, hvor den tiltrænges, nemlig til overordentligt Afdrag paa Statsgælden, hvortil den jo egentlig ikke mere behøves, hvad angaar Laanet i Nationalbanken.

Det var den ene Sag, og om den kan jeg i Korthed sige, at det er klart, at den højtærede Finansminister har den juridiske Ret, den formelle Ret, fuldkommen i Orden, naar han i det kommende Finansaar lægger Beslag paa disse Beløb til Styrkelse af sin Kassebeholdning foruden til Afbetaling af Laanet, men efter min Mening har han ikke den parlamentariske Ret og heller ikke, hvad man med et højt Udtryk kan kalde den moralske Ret. Den parlamentariske Ret har han ikke, for vel handler han efter Lovens Bogstav, men han handler ikke efter dens Aand, thi Lovens Aand var den, at Seddelmængden skulde formindskes. Det var Lovens Mening, og det er sket. Overfor Finansministeren mener jeg altsaa at have den moralske Ret, men jeg vil indrømme, at den kommer man ikke langt med i denne Verden; den højtærede Finansminister kommer længere med sin juridiske Ret.

Det næste Spørgsmaal var Statsgælden og dens Størrelse, og her synes jeg, den højtærede Finansminister paatog sig i alt for høj Grad den smukke Rolle overfor mig at klage over den store Statsgæld og den uhyre Byrde, som dette var for Befolkningen, idet han fremstillede mig som en letsindig Person, der paa uansvarlig Maade var ganske ligegyldig over for Statsgældens Størrelse. Det er ikke Tilfældet. Jeg søgte kun at forklare, hvorfor vi har denne store Statsgæld, idet jeg sagde, at den for en stor Del beroede paa Omstændigheder, af hvilke den ene forhaabentlig kun kommer een Gang, nemlig en Verdenskrig — den anden *kan* ikke komme mere, nemlig Erhvervelsen af de sønderjydske Landsdele. Det var saaledes tilstedeligt, at vi havde denne store Statsgæld. Jeg tillod mig endvidere at sammenligne den nuværende Statsgæld med den, vi havde for 100 Aar siden. Den Gang var Statsgælden, hvad der vakte almindelig Forfærdelse i Befolkningen, da den ved Østifternes Stænderforsamling for første Gang fik Indblik i de finansielle Forhold, 10 Gange saa stor som Indtægten. Hvis